

“Ijdelheid der ijdelheden; alles is ijdelheid”

Dierbare Broeders en Zusters,

De mens lijkt maar al te vaak op een kind dat zandkastelen bouwt op het strand. We sparen kosten noch moeite om onze idealen te verwezenlijken, om bezit en rijkdommen te verzamelen. Maar het water komt opzetten en sleurt ons zandkasteel onverbiddelijk met zich mee tot er niets meer van overblijft. Niets is blijvend, alles zal verdwijnen: noch ons bezit, noch ons lichaam, noch onze diploma's, noch onze verwezenlijkingen, noch onze titels blijven voor eeuwig. *“Naakt kwam ik uit de schoot van mijn moeder; naakt keer ik er terug” (1, 21)*, roept Job uit. En op Aswoensdag krijgen wij het kruisje, met de woorden: *“Gedenk, o mens, dat gij stof zijt, en tot stof zult wederkeren” (Gen3, 19)*.

Maar toch bouwt de mens maar rustig verder aan zijn zandkasteel, met alle krachten van zijn ziel en lichaam, hij offert er zijn dagen en nachten aan, de ogen sluitend voor wat onvermijdelijk is. Zoals de rijke man uit ons Evangelie.

“Ijdelheid der ijdelheden, alles is ijdelheid”.

En dan komt plots de dag dat er iets misloopt: men verliest op ongelukkige wijze zijn geld, of zijn reputatie, of zijn titels, of de dokter meldt dat men ongeneeslijk ziek is, of men valt per ongeluk van een ladder en... alles is in een klap weg, het zandkasteel stort in.

Iedereen weet wel dat alles vergankelijk is, alleen, het is zo aangenaam om te denken dat het niet zo is. In plaats van ons schatten te verzamelen in de hemel, waar *“roest nog worm ze verteren, en waar geen dieven ze opgraven en stelen” (Mat. 6, 20)*, verzamelen we liever ijdele rijkdommen op deze wereld.

Onze-Lieve-Heer maant ons daarom vandaag met krachtige woorden aan: *“Wacht U voor allerlei hebzucht”*. Want hebzucht is de *“wortel van alle kwaad”*, voegt Sint-Paulus toe. *“Zij die rijk willen worden, vallen in bekoringen en strik, en in vele dwaze en schandelijke begeerten, welke de mensen neerstorten in ondergang en verderf” (zie: 1Tim 6,7-10)*.

En wat voor de gewone gelovigen een zware zonde is, wordt voor ons monniken, nog erger, een zonde rechtstreeks gericht tegen God, omdat wijzelf en alles waarvan wij gebruik maken, het bezit zijn van God. Onze Heilige Vader Benedictus waarschuwt ons verschillende malen voor hebzucht (oa. 31, 57). En het is precies naar aanleiding hiervan dat hij ons het principe aanreikt, dat wel eens tot devies van de benedictijnen is uitgeroepen: *“Ut in omnibus glorificetur Deus”*: *“opdat God in alles verheerlijkt worde”*.

In onze armoede brengen we lof aan God, aan Jezus Christus. *“Gij kent de liefdedaad van onze Heer Jezus Christus”*, schrijft Sint-Paulus, *“: hoe Hij om uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij rijk rijk zoudt worden door Zijn armoede” (2Kor 8,9)*.

Onze echte rijkdom ligt verborgen, niet in een nieuwe en grotere graanschuur, maar in Jezus Christus, die *“ons heeft bemind en voor ons Zijn leven heeft gegeven”* (vgl Gal 2,20). Sint-Paulus spoort ons vandaag aan: *“Als gij met Christus ten leven zijt gewekt, zoekt wat boven is, daar waar Christus zetelt aan de rechterhand Gods. Zint op het hemelse, niet op het aardse.”*

Want *“Alles gaat voorbij, alleen God verandert niet”* (Theresia van Avila). Onze enige rijkdom is onze liefde voor God en onze medemensen. *“Op de avond van dit leven”*, schrijft Johannes van het Kruis, *“zullen we worden beoordeeld op de liefde”*.

En we kunnen zelfs nog een stapje verder gaan: onze liefde is eigenlijk ook niet van ons. Want zonder Gods genade zouden we tot niets in staat zijn. Theresia van Lisieux schrijft terecht: *“Op het einde van mijn leven zal ik voor God verschijnen met lege handen”*.

Wanneer de Oostenrijks-Habsburgse keizer wordt begraven in Wenen, dan vindt er een betekenisvolle ceremonie plaats bij de gesloten poort van de Kapucijnenkerk waar de keizerlijke graven zich bevinden. De ceremoniemeester klopt drie maal op de deur en een Franciscaan aan de binnenzijde vraagt: *“Wie verlangt er binnen te komen?”* De Ceremoniemeester antwoordt, bijvoorbeeld: *“Otto van Habsburg, ooit kroonprins van Oostenrijk-Hongarije, koninklijke prins van Hongarije en Böhmen, van Dalmatië, Kroatië, Galicië, Lodomerië, Illyrië, Groothertog van Toskane en Krakau, Hertog van Lotharingen, van Salsburg, Steyer, en zo gaat het nog enkele minuten door en de ceremoniemeester eindigt met: enzovoort, enzovoort.”* Het antwoord van de Franciscaan is: *“Die kennen wij niet”*. Een tweede maal klopt de ceremoniemeester op de deur. *“Wie verlangt er binnen te komen?”*, vraagt de Franciscaan. Antwoord: *“Doctor Otto van Habsburg, Voorzitter en Ere-voorzitter van dit en van dat, Doctor Honoris Causa van deze en gene universiteit, gedecoreerd met al deze ordes en insignes en dan volgt weer de hele lijst.”* Maar de Franciscaan antwoordt opnieuw: *“Die kennen wij niet”*. Bij de derde keer dat de vraag gesteld wordt: *“Wie verlangt er binnen te komen?”* antwoordt de ceremoniemeester: *“Otto, een sterfelijke, zondige mens”*. En de deur gaat open.

Ja, de enige rijkdom die we hebben zijn onze zonden: alleen dat zullen we God kunnen aanbieden. De deur die ons de toegang verleent tot het Eeuwig Leven is alleen Zijn barmhartigheid. Al het overige is *“ijdelheid der ijdelheden”*. Amen.